

Fenyvesi Orsolya

Panorámaröntgen

Ráharapok, és a kivillanó sugár
tétován megereszt,
Hóféhér város pompázik a számban,
sohasem emészttem. Pedig engedi,

hogymondjam!
Csipkézett falai mögül szólok, ha beszélek,
és véres torkom áldást szór
a néma hempergőkre.

Fejem körül fordul a gép,
Jaj de rég nem írtam levelet, se verset!
Összeszorított szájjal állok mozdulatlan,
hogya távolságot rejtsem.

Ártalmatlan a sugár,
merő diagnosztika, végzet,
Ha mégis sírva fakadnék,
kőrbemosolyognak a vének.

Befelé figyeljek, mondják, az igazi testre,
de odabent lőnek!
És odakint –
odakint por fűj és kőzet.

Amolyan lovag

Ha jönne egy lovas,
amolyan lovag,
áttetszőn, elgondolkodtatón,
mint a hullám-illatosak

nem, nem hagynám el érte a családom,
de kilépnék hozzá, mint egy tóra,
és megkérdezném tőle,
honnan jött,
hát csakugyan engem akar,
mit evett örök ebédre,
volt-e valaha az én szerelmemnek vége,
hullanak-e még lángkoronás fejek
abban a messzi-nagy csatában,
szakadnak-e fénytől az ágak
a hóban amerre járnak.

Nem felelne, nem azért jött,
ha nem mondanám, már vinne,
örülök, hogy találkoztunk,
hajítom a csöndbe,
örülök, hogy nem Istent láttam,
csak egy fénylő alakot,
mert én most már itt maradok,
én most már maradok.

Hirtelen

Hirtelen emeltem szemem az égre
a zöld bennem matatott
Aki rám nézett valaha
most lányává fogadott
aki engem valaha látott
szeretóm lesz ma éjjel
Szikra fának csóva ága
sarjad nyújtózkodik értem
nincs idő nincs vakond a hús nem ég el
a hús kővé válik ebben a hirtelen tűzben
köveknél sebesebben hulló falak úznak
Egyhelyben gyorsul vége nő a csöndnek —

valaki a lábujjamra lépett! És
megiramodnak az égről metszett őzek

Lányomnak, aki folyton engem figyel

Ez volt a harmadik együtt töltött telünk,
és te le sem vetted rólam a szemed.
Ó, most már igazán élsz, ugye,
és folyton engem figyelsz,
és folyton engem akarsz, és valóban,
tegnap a szobádban testet öltöttem én is,
igaz, csak egy pillanatra.
Felvett ruhába bújtam.
De te utánam kiáltottál: anya!
És anyaggá hanyatlottam vissza.

Az egyetlen bizonyossággá, amit ismersz.
Rád is kiáltottam, ne nézz!
Meg kell tanulnod emlékezni,
hogy elfelejthessük ősi egységünket,
mert az nem volt igaz.
Azt csak én képzeltem, hogy elbírjalak.

Egyszer kilépsz majd egy bonyolultabb fűre,
Pázsitra, írod a jegyzetfüzetedbe.
És a madarak addig rikácsolnak,
míg rekedt torkukon át nem szakad
az űr. Mert a veszély kívülről jön.
A veszély a kívül-belül.

Újra és újra isten

Újra nyomomban jár az isteni sakál,
és gyöngyöket forgat pofájában.

Hullik szememből az isteni törmelék,
és golyót gyúrok belőle.

Hajtja idegeimet az isteni szellő,
és csodálkozom. Csodálkozni akartam.

Ez a lihegés nem az a loholás,
ez az izgalom fénye.

Hogy irgalmatlan halmazunk, az isteni,
egyetlen gömbbé sűrűsödik össze!

Isteni érintés, az ujjamra vigyázz csak.
Isteni üvöltés, hogy ne legyek egymagam.

Csak a legapróbbak

Halvány, fénylő alak hullt alá.
Ásítottál. Talán visszaalszol.

Láttam a lényt, de sikoltottál.
Eltakarom múltó arcom.

Én becéztem őket, a levegőt,
mint ruhaujjukat, szorongattam,
én láttam őket megroppantani
a szelek gerincét,
hogy engem megtarthassanak.

Most már csak a kicsikék vannak.
Kinyílik hasadon egy sejt,
hallgatom, ahogy dadog.
Elfogadom a szanaszét formát.
Ha valaha egyedül voltam, most
egyedül vagyunk.

De olykor, és bevallom, ez napjában többször előfordul,
felhorkan az öröm, és oly közel, hogy menten bealkonyul.
Olyankor lefekvéshez készülünk.
De előtte még brekegünk, mert brekegnünk kell,
és eszembe jutnak
a krokodilok smaragdos újszülöttjei
valahol messze, számtalan egyéb égbolton túl.
Most már alhatunk.

Ébredés

Tényleg ennyit ért az igazságtevő álma?
Kinyílt az orgona, oké, lefényképeztem,
elküldtem anyámnak, ő megállapította,
itt a tavasz. De a mama
folyton itt csoszog előttem, akármerre megyek!
Nem siettetem. Már meghalt.
De ez a tempó kibíratatlan.
Álmodjon hát most a haragos Isten,
aludjon végre!